

Laatste aanbeveling bij de uitvaart van p. Jan Smeets, zaterdag 17 oktober 2020

Wij hebben [...] in de H. Mis onze dank uitgesproken voor de Heer, God van alle leven, aan Wie wij, naar best vermogen, ons leven wijden. Het zijn de woorden van p. Jan zelf, op de dag van zijn platina-professie, nu bijna twee jaar geleden. Met deze woorden begon hij een toespraakje waarin hij met ontroerende eenvoud en oprechtheid terugkeek op zijn leven tot dan toe. Wat hemzelf, als zoon van Sint Benedictus, daaraan opviel, was dat *zijn monastiek leven niet strak-rechtlignig verlopen* was. Voor hem was dat geen teken van wispelturigheid, maar juist van een consequent volgehouden doelgerichtheid. Hij verklaarde: *Wegen die hun einddoel in het oog weten te houden, zijn slim. Als ze een obstakel tegenkomen dat hun onoverkomelijk is, maken ze een omweg, of ook, naar omstandigheden, vinden ze zijwegen.* P. Jan ontmoette nogal wat obstakels en voor hem onmogelijke, onleefbare situaties. Zo ontstonden de vele etappes in zijn leven. Te beginnen met de Sint-Paulus-abdij in Oosterhout, dan Vaals, Rome, Jeruzalem, Ossendrecht, Valkenburg, Margraten, om tenslotte, door ziekte en zwakte gedwongen, weer te eindigen in Vaals. In Margraten maakte hij een opmerkelijke groei door. Hier in Vaals zijn het voor hem tenslotte twintig goede en gelukkige maanden geweest. Door de toegewijde zorg van zijn medebroeders kwam hij weer op krachten. Hij kon op zijn eigen manier en naar zijn eigen maat deelnemen aan het monastieke koorgebed en aan het gemeenschapsleven. Hij ging zijn weg, enigszins in de luwte, maar toch tegelijkertijd open voor alles wat er in huis gebeurde. Toen de laatste maanden de ziekte hem zwakker maakte, ondervond hij hoe de gemeenschap voor hem klaar stond om een rondje met hem te maken door de tuin, met hem te zitten aan de vijver en hem gezelschap te houden. Misschien wel voor het eerst in zijn lange monastieke leven kon hij voelen dat zijn broeders van hem hielden. Zo kon ook zijn ware aard steeds meer naar boven komen. Hij was een zachtaardig, fijnzinnig mens, dankbaar, met een eenvoudig geloof waarmee hij niet te koop liep. Hoe hij zichzelf zag? Hij zei: *Er is maar één helder en nuchter antwoord mogelijk: de minste van mijn medebroeders.*

Het woordje op de dag van zijn platina-professie besloot hij als volgt: *Terugkijkend besef ik dat er af en toe situaties in mijn leven zijn geweest, waarin ik volop in de val had kunnen lopen en op verkeerde paden terecht had kunnen komen. Dat dit niet is gebeurd mag ik, geloof ik, genade noemen. Je merkt er niets, of niet veel van, maar het is er.* Wij danken God voor deze genade in het leven van p. Jan. Wij danken hemzelf voor zijn leven onder ons. Wij bidden dat Gods genade hem nu voor altijd bij het einddoel van zijn weg mag hebben thuisgebracht.